

АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ

Інформаційний бюлетень
Випуск № 13 • Березень 2021 р.

«ЯК ПРОТИДІЯТИ НЕПРАВДИВОМУ АВТОРСТВУ?»

У загальному сенсі плагіат є привласненням (чужого) авторства. На це явище можна дивитися з двох боків. З одного боку, плагіат — це запозичення чужого тексту без вказівки про його авторство, оформленої за визначеними правилами цитування. З іншого боку, текст може бути оригінальним, але інформація про його авторів може бути неправдивою через інші міркування, ніж бажання скопіювати-вставити у свою роботу чужий текст.

Політика академічної доброчесності має запобігати цьому порушенню. Для цього слід розуміти, яких форм воно набуває і яка мотивація учасників академічних відносин за ним ховається.

ВВЕДЕННЯ В ОМАНУ ЩОДО АВТОРСТВА ПЕВНОЇ РОБОТИ, ТЕКСТУ, ДОСЛІДЖЕННЯ

У законі «Про освіту» академічний плагіат визначено як «оприлюднення... наукових (творчих) **результатів, отриманих іншими особами**, як результатів власного дослідження (творчості) та/або **відтворення** опублікованих **текстів... інших авторів без зазначення авторства**»^[1] (виділення наше. — Авт.). Неправдиве вказування авторства певного академічного тексту фактично підпадає під наведену дефініцію, знаходиться на перетині академічного плагіату, обману і фальсифікації.

Багатоманіття проявів неправдивого авторства можна звести до різних комбінацій двох його основних форм:

① **Примарне авторство** (англ. ghostwriting) — дійсний автор тексту не вказується.

② **Почесне / статусне авторство** (англ. honorary authorship) — серед авторів тексту вказується особа, не причетна безпосередньо до його створення.

Оскільки нашим предметом розмови є академічна сфера, ми не розглядатимемо далі усталену традицію підготовки «невидимими» авторами художніх біографій знаменитостей і політиків, роботу спічрайтерів і копірайтерів, підготовку нормативних документів. Розгляньмо натомість основні види неправдивого авторства, що поширені у сфері освіти і науки.

ПРИМАРНЕ АВТОРСТВО

«Примарне авторство має місце, коли особа, яка задовольняє традиційним вимогам для включення до числа авторів, — а саме, вона зробила суттєвий інтелектуальний внесок до змісту публікації, — не називають серед авторів цієї публікації»^[2, с. 901]. Примарне авторство академічних публікацій порушує наукову етику, оскільки, не надаючи об'єктивну інформацію про авторів розвідки, не надає їм належного визнання за виконану роботу і не дозволяє іншим фахівцям оцінити ступінь незаангажованості дослідження.

Втім, варто зазначити, що, якщо певний дослідник не бажає бути зазначеним як автор у публікації за результатами проведеного ним дослідження, закон надає йому таке право. Відповідно до закону «Про авторське право і суміжні права», автору належить право «забороняти під час публічного використання твору згадування свого імені, якщо він як автор твору бажає залишитись анонімом»^[3].

З іншого боку, автору також належить право «вимагати визнання свого авторства шляхом зазначення належним чином імені автора на творі і його примірниках і за будь-якого публічного використання твору, якщо це практично можливо»^[3]. Отже, за законом суб'єктом, рішення якого є визначальним щодо того, чи зазначити дослідника серед авторів відповідної публікації, є сам дослідник.

АКАДЕМІЧНІ РОБОТИ НА ЗАМОВЛЕННЯ

Підготовка курсових і дипломних робіт, наукових статей, дисертацій тощо на платній, анонімній основі сторонньою організацією є поширеним різновидом недоброчесного примарного авторства. Ця проблема багата на різні прояви, що становлять серйозну загрозу здоровому функціонуванню академічного середовища. Її активно вивчають дослідники, однак наразі готового рецепту здолаття такого тінювого авторства не вироблено. Ми поговоримо про основні пропонувані дослідниками шляхи зменшення масштабів цього явища в одному з наступних випусків.

НЕПРАВДИВЕ АВТОРСТВО

ПЛАГІАТ

ОБМАН

ФАЛЬСИ-
ФІКАЦІЯ

СТАТУСНЕ АВТОРСТВО В АКАДЕМІЧНІЙ СФЕРІ

Відсутність чітких політик авторства в освітніх і наукових установах, необхідність публікуватися «для звітності», престижність наявності великої кількості публікацій, тиск правил «публікуйся або помри» (*англ.* publish or perish) викликають до життя статусне авторство — включення до числа авторів осіб за критерієм їх більш високого місця в управлінській або неформальній ієрархії.

① На ранньому етапі академічної кар'єри студенти та аспіранти можуть зустрітись із цим явищем у вигляді необхідності включення свого наукового керівника до числа співавторів власних наукових розвідок. Якщо науковий керівник фактично не брав участі у проведенні такого дослідження понад консультування, то ця практика наочно демонструє здобувачам освіти, що «дописування» когось до авторів є «нормальним». Так формується спотворене уявлення про норми академічної етики та повсякденне їх застосування.

② Усередині університетів і наукових інститутів як ієрархічних бюрократичних структур може мати місце підготовка наукової публікації підлеглими із додаванням керівника структурного підрозділу до числа її співавторів. У жорсткому варіанті цієї практики справжні автори дослідження стають «примарами» і в публікації не вказуються.

Таке привласнення авторства може здійснюватися як на оплатній, так і безоплатній основі, воно спирається на наявність адміністративної (управлінської) ієрархії, може передбачати елемент примусу чи тиску на підлеглого. Зазвичай таким відносинам властива повторюваність: привласнюється не один текст, а набір публікацій (результатів досліджень) упродовж тривалого періоду часу. Учасники таких відносин часто ставляться до них як до звичайної речі, усередині колективу «всі знають»^[2, с. 922], хто насправді виконує роботу.

Брайан Мартін назвав окреслені дії «інституціоналізованим плагіатом»^[4]. Вони демотивують співробітників й аспірантів, позбавляють їх права на належне визнання результатів своєї інтелектуальної праці, сприяють формуванню непродуктивних ділових стосунків усередині академічного колективу.

③ Залучення особи з високою науковою репутацією як «гостьового» співавтора може полегшити публікацію статті у високорейтингових наукових журналах і приверне до неї більшу увагу читачів, що може відповідати стратегічним інтересам основних авторів дослідження. Іншими словами, концентрація досліджень під «брендом» авторства впливової, відомої особи є способом конкурентної боротьби дослідницьких колективів за такі ресурси, як цитованість публікацій і залучення бюджетних чи грантових коштів на нові дослідження за результатами конкурсів.

Статусне авторство є проявом **ефекту Матвія**, згідно з яким переваги в академічній сфері розподілені нерівномірно. Впливові дослідники легко збільшують число своїх публікацій, їх частіше цитують, тоді як дослідникам-початківцям в цих умовах значно складніше «пробитися нагору». Ефект віддзеркалює наявність нерівності статусів і можливостей в академічних ієрархіях.

Назву «ефект Матвія» запропонував американський соціолог Роберт Мертон за цитатою з притчі про таланти: «Бо кожному, хто має, додається, і він матиме над міру; а в того, хто не має, заберуть і те, що має» (Мт. 25:29, пер. І. Хоменка).

НЕКОРЕКТНА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ РОЛІ У ДОСЛІДЖЕННІ

Подеколи трапляється підміна ролі у підготовці публікації. Її співавтором може бути вказана особа, внесок якої обмежився науковою редакцією тексту чи його перекладом англійською мовою (*актуально для публікацій у виданнях, що індексуються у провідних наукометричних базах даних!*). Виконання цих функцій загалом не вважається достатньою підставою для наділення особи статусом співавтора дослідження.

СТВОРЕННЯ ВРАЖЕННЯ

«НЕЗАЛЕЖНОСТІ» ДОСЛІДЖЕНЬ

Численні джерела вказують^[5], що фармацевтичні, медичні, тютюнові компанії подеколи вдаються до приховування того факту, що ті чи ті дослідження (наприклад, щодо безпеки певних ліків чи впливу тютюнопаління на здоров'я) було профінансовано та проведено на їхнє замовлення, аби таке дослідження виглядало «незалежним», отже, більш достовірним. Такі публікації обов'язково передбачають «примарне» авторство і можуть поєднуватися із «почесним» авторством, коли відомому досліднику із високою професійною репутацією пропонують за окрему винагороду виступити «автором» такого дослідження.

«За результатами... дослідження, опублікованого у журналі *Accountability in Research*, «подарунок» авторства, коли до співавторів включають вчених, які практично або зовсім не брали участі у проведенні дослідження, є найпоширенішою формою академічного шахрайства в США».

Dalmeet Singh Chawla^[6]

«Авторство наділяє авторів публічним визнанням їхньої праці і має важливі академічні, суспільні та фінансові наслідки. Авторство також означає відповідальність за опубліковану працю».

— з рекомендацій Міжнародного комітету редакторів медичних журналів^[7]

ЗЛОВЖИВАННЯ СПІВАВТОРСТВОМ

Проведення дослідження групою фахівців, публікація за його результатами статей у співавторстві сьогодні є цілком природним явищем. Однак стаття у співавторстві «зараховується» як окрема одиниця у показниках публікаційної активності й цитованості кожного автора окремо, а підготувати одну статтю за авторством п'яти осіб легше, ніж п'ять одноосібних публікацій. Тому співавторством часто зловживають.

Назвемо дві поширені форми такого зловживання:

- «бартер авторства»: я включаю тебе співавтором у свою статтю, ти включаєш мене у свою;
- «продаж співавторства»: інші особи сплачують справжньому автору певну суму за включення їх до числа співавторів або кілька осіб розділяють між собою вартість публікації статті у «платному» журналі.

Обидві практики наділяють статусом автора особу, не причетну до підготовки публікації, тому є недобросовісними.

НЕПРАВДИВЕ АВТОРСТВО

ПОРУШУЄ НАУКОВУ ЕТИКУ

Неправдиве авторство тягне за собою негативні й неетичні наслідки, як-от:

- накрутка кількості публікацій і наукометричних показників;
- перешкоджання професійному розвитку дослідників-початківців (ефект Матвія), заохочення їх до неетичних дій (вони вимушені ставати співавторами поважних авторів для публікації статей у високорейтингових журналах);
- несправедливий доступ до коштів на проведення наступних досліджень і до підвищення у посаді;
- зловживання владою^[8] (адміністративним впливом);
- введення в оману споживачів наукової інформації;
- звуження академічної свободи дослідників;
- підрив довіри усередині академічних спільнот.

ЩО СЛІД ПЕРЕДБАЧИТИ У ПОЛІТИЦІ

ОПРИЛЮДНЕННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ДОСЛІДЖЕНЬ

Основні заходи із вирішення окреслених проблем авторства розроблені й прийняті як складова редакційних політик провідних міжнародних наукових журналів. Оскільки редакційна політика значної частини українських наукових видань не є незалежною від засновника (університету чи наукової установи), то, на наш погляд, в Україні більш доцільно розробляти й ухвалювати політику оприлюднення результатів досліджень на рівні закладу освіти чи наукової установи.

Така політика має включати зокрема правила визначення того, чи слід вказувати певну особу як (спів)автора наукової публікації. У цьому питанні можна орієнтуватися на декілька підходів.

Зокрема, рекомендації Комітету з питань публікаційної етики^[9] вказують, що мінімальними вимогами для визнання особи як автора дослідження є:

- ① **суттєвий внесок** цієї особи у роботу і
- ② **відповідальність** особи за проведену роботу та її представлення у публікації.

Журнал *Neurology*^[10] вказує, що особа здійснила суттєвий внесок у дослідження, якщо вона виконала будь-яку (які) з таких функцій:

- розробка методології дослідження;
- збір більшої частини вихідних даних;
- аналіз або інтерпретація даних;
- написання чи переробка змісту рукопису.

Більш розгорнутий і широко відомий варіант критеріїв визначення авторства досліджень сформульовано у рекомендаціях Міжнародного комітету редакторів медичних журналів^[7]. Згідно з цими рекомендаціями, **факт авторства певної особи** встановлюється, якщо вона **одночасно задовольняє чотирьом критеріям**:

- ① Суттєвий внесок до концепції або плану дослідження або одержання, аналіз чи інтерпретація даних.
- ② Написання тексту публікації або переробка його змістовного наповнення.
- ③ Ухвалення остаточної редакції тексту до публікації.
- ④ Згода нести відповідальність за всі аспекти виконаної роботи, своєчасно відповідати на питання, що можуть стосуватися точності й достовірності будь-якої частини дослідження.

Осіб, які відіграли ту чи іншу роль у проведенні дослідження, але не задовольняють викладеним критеріям, не слід вказувати як авторів (співавторів) відповідних публікацій.

Натомість у політиці оприлюднення результатів досліджень слід передбачати, що наукові статті, дисертації, монографії тощо можуть містити розділ «Подяки» (англ. Acknowledgements). У цьому розділі можна відзначити причетних до дослідження осіб (які не є співавторами) за такий їхній внесок, як:

- Залучення/надання фінансування на проведення дослідження.
- Надання лабораторних площ та обладнання.^[11]
- Загальне керівництво, координація, організаційний супровід, технічна підтримка дослідження.
- Консультування, підготовка матеріалів з питань оплати наукової праці й компенсації витрат.^[11]
- Рецензування, надання коментарів, які дозволили покращити виклад та аргументацію у публікації (у т.ч. можна згадати внесок анонімних рецензентів).
- Літературне редагування, переклад тексту.
- Наукове редагування тексту та ін.

Так само можна відзначити й залучені до проведення дослідження організації.

Також редакційна політика має вимагати від авторів (відповідно до міжнародної практики, це особливо важливо для досліджень у галузі охорони здоров'я) **розкриття інформації щодо такого**^[12]:

- Джерела фінансування дослідження.
- Вплив суб'єкта, який фінансує дослідження, на його зміст, методологію, висновки і рекомендації.
- Реальні та потенційні конфлікти інтересів авторів дослідження, передусім фінансові.

Крім того, при оприлюдненні результатів **медичних** досліджень слід прямо забороняти примарне авторство публікацій: всі без винятку співавтори таких досліджень мають бути вказані відкрито. Це зокрема стосується представників комерційних компаній, якщо вони надавали певну інформацію для проведення дослідження або брали участь у підготовці публікацій за його результатами.

Насамкінець, якісно виконані дослідження заслуговують на публікацію у провідних наукових журналах. Тому політика оприлюднення досліджень має рекомендувати авторам уникати наукових видань сумнівної якості, як от тих, що неналежним чином рецензують подані статті. Та це є темою іншої розмови... 😊

«Знання — це основа
і джерело доброго письма».

Горацій

Джерела, що допомогли підготувати цей випуск бюлетеня:

1. Закон України від 05.09.2017 р. № 2145-VIII «Про освіту», абзац 2 частини 4 статті 42.
2. Tracey Bretag (ed.), Handbook of Academic Integrity, 2016. doi:10.1007/978-981-287-098-8
3. Закон України від 23.12.1993 р. № 3792-XII «Про авторське право і суміжні права», частина 1 статті 14.
4. Brian Martin. Plagiarism: a misplaced emphasis. Journal of Information Ethics, Vol. 3, No. 2, Fall 1994, pp. 36-47. URL: <https://tinyurl.com/y8xcmdad>
5. Big Pharma's Ghostwriting Problem. URL: <https://tinyurl.com/j3ctp53a>
6. Dalmeet Singh Chawla. The gift of paper authorship. Researchers seek clearer rules on crediting co-authors. URL: <https://tinyurl.com/2vj38et2>
7. Recommendations for the Conduct, Reporting, Editing, and Publication of Scholarly Work in Medical Journals. Updated December 2019. URL: <http://www.icmje.org/icmje-recommendations.pdf>
8. Gasparyan, Armen Yuri et al. Authorship problems in scholarly journals: considerations for authors, peer reviewers and editors. *Rheumatology international* vol. 33,2 (2013), p. 278. doi:10.1007/s00296-012-2582-2
9. COPE Authorship discussion document. doi:10.24319/cope.2019.3.3
10. Neurology Journals. Authorship and Disclosures. URL: <https://www.neurology.org/authorship-and-disclosures>
11. Сичивиця Олег. Авторство і псевдоавторство в науці. Стаття перша. Критерії авторства і проблеми співавторства. *Соціогуманітарні проблеми людини*. 2006. № 2. с. 49. URL: <https://tinyurl.com/8csx3zmp>
12. Anderson, Paul A, and Scott D Boden. Ethical considerations of authorship. *SAS journal* vol. 2(3). doi:10.1016/SASJ-2008-Comment1

В оформленні бюлетеня використано іконки Ghost by icon 54, author by Flatart, одержані на сервісі The Noun Project.

БЮЛЕТЕНЬ ПІДГОТУВАВ ЄВГЕН НІКОЛАЄВ. БЮЛЕТЕНЬ РОЗМІЩЕНИЙ НА РЕСУРСІ WWW.ACADEMIQ.ORG.UA

Дана публікація стала можливою завдяки підтримці американського народу відповідно до грантового договору № SUP30020CA0215 з Посольством США в Україні. Думки, висловлені тут, належать авторам і не обов'язково відображають точку зору Посольства США в Україні чи Уряду США.

